

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

Την πρώτη ημέρα που έπιασα δουλειά στον “Κόσμο” τον Οκτώβριο του 1989 νόμιζα ότι βρέθηκα στο παρελθόν, σε ένα δωματάκι με μια μικρή μηχανή φωτοσύνθεσης και μια δακτυλογράφο όπως πριν 15 χρόνια περίπου, αλλά τις τεχνολογικές ελλείψεις κάλυπτε με το παραπάνω η ποιότητα των εργαζομένων. Εκτός από τον Γιώργο και τη Φροσούλα Μεσσάρη, εκεί βρήκα τους έμπειρους “παλαιμάχους” συνεργάτες, Τάκη Καλδή, Γιώργο Τσερδάνη και Βασίλη Πασσά, αλλά είχα την καλή τύχη να γνωρίσω και μια ομάδα προσοντούχων νέων ανθρώπων, τον Γιάννη και τη Ζωή Λίππη που τώρα ευδοκούν στην Αθήνα, τον Αποστόλη και τη Δήμητρα Γκαβογιάννη, τον Δημήτρη Βεντούρη, τον Παύλο Θεοδωρακόπουλο και τον Θανάση Τσάνη.

Όπως είπαμε, ο “Κόσμος” κυκλοφόρησε για να καλύψει το κενό που άφησε ο Κήρυκας αγνοώντας την Αρχιεπισκοπή και τους φορείς της, αλλά αντίθετα με την καυμένη Ελληνική Φωνή, αυτή τη φορά πίσω από την νέα εφημερίδα υπήρχε ένας άλλος γίγαντας, ο Νέος Κόσμος τής Μελβούρνης που την ενίσχυε οικονομικά και δημοσιογραφικά. Για πρώτη φορά ο Κήρυκας είχε έναν υπολογίσιμο αντίπαλο.

Όμως, γεννημένος και μεγαλωμένος μέσα στις εφημερίδες δεν μπορούσα να κατανοήσω γιατί ο Κόσμος απέκλειε από τις στήλες του την Κοινότητα, έστω και αν διαφωνούσε με τις επιλογές της, δηλαδή ακολουθούσε την πολιτική πόλωσης του Κήρυκα. Το συζήτησα με τον Γιώργο Μεσσάρη, έναν ευφυέστατο αρχισυντάκτη, αλλά και ικανότατο διαχειριστή, που όταν αποχώρησε από τον “Κόσμο” είχε αφήσει κληρονομιά δύο ακίνητα. Παρόλο που οι σχέσεις μας με την Κοινότητα ήταν τότε πολύ άσχημες, ο Μεσσάρης μου επέτρεψε να στήσω γέφυρες και για πρώτη φορά πήγα στο Λακέρμα σε συνέντευξη Τύπου για το Ελληνικό Φεστιβάλ.

Φυσικά, δεν ήμουν το πιο δημοφιλές πρόσωπο στην αίθουσα, αλλά ο τότε γραμματέας τής Κοινότητας, Νίκος Παπανικήτας, είχε την διορατικότητα να αντιληφθεί ότι οι προθέσεις μου ήταν ειλικρινείς και δεν πήγα για προβοκάτσια ή για να κατασκοπεύσω. Την άποψη τού Νίκου φαίνεται να συμμεριζόταν και ο πρόεδρος, Χάρης Δανάλης, γι’ αυτό την επόμενη φορά που πήγα στην Κοινότητα για να καλύψω μια γενική συνέλευση δεν έφερε αντίρρηση στην παρουσία μου παρόλο που δεν ήμουν μέλος. Μόνο όταν κάποια μέλη αντέδρασαν και ζήτησαν να φύγω, μου είπε ευγενικά να αποχωρήσω. Πιστεύω ακράδαντα ότι ο Κόσμος, έστω και καθυστερημένα, βοήθησε την Κοινότητα περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο και διαθέσαμε πολύ χώρο και χρόνο για να προβάλουμε το έργο της, το Φεστιβάλ, το γηροκομείο της, τα σχολεία της, τα πάντα, εκτός την Αυτοκέφαλο που δεν έχει θέση στις σελίδες μας.

Όλα αυτά, χωρίς να μειώσουμε ούτε στο ελάχιστο την υποστήριξη στην Αρχιεπισκοπή και στους φορείς της με αμέτρητες σελίδες για ρεπορτάζ και φωτογραφίες. Θα το επαναλάβω για χιλιοστή φορά, επειδή είμαστε υπερήφανοι εδώ στον Κόσμο, ο ιστορικός τού αύριο μόνο στην ε-

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος

και...

μη

φημερίδα μας θα εξακριβώσει ολόκληρο το έργο τής παροικίας, χωρίς αποκλεισμούς και διαχωρισμούς.

Για να επιστρέψουμε στην τεχνολογική εξέλιξη που είναι το κύριο θέμα μας, λίγο μετά την άφιξή μου στον Κόσμο, ο Μεσσάρης αποφάσισε να αλλάξει την μέθοδο επεξεργασίας κειμένων και από τη φωτοσύνθεση περάσαμε στους προσωπικούς υπολογιστές που είχαν κυριεύσει τον κόσμο. Με λίγα λόγια βοήθησα στη γέννηση της φωτοσύνθεσης στα παροικιακά μέσα ενημέρωσης, αλλά ή-

σει. Εξάλλου, ο Κόσμος για πρώτη φορά απολαμβάνει “δικό του” μοντέρνο τυπογραφείο που καθεψιφίζεται στην ποιότητα τής εκτύπωσης, ενώ το ζεύγος Κωνσταντίνου συνεχίζουν την μοναδική παράδοση στην εφημερίδα μας: τής πολυφωνίας και τής ελεύθερης σκέψης.

Μετά την απροσδόκητη αποχώρηση τού αρχισυντάκτη, Γιώργου Τσερδάνη, που ήταν μεγάλη απώλεια, εκτός από τον Παύλο Θεοδωρακόπουλο, για πρώτη φορά στα 19 χρόνια περίπου σ’ αυτό το μετερίζι βρίσκομαι ανάμεσα σε άτομα νεα-

Η τεχνολογική εξέλιξη – και όχι μόνο- στον παροικιακό Τύπο

μουν και μάρτυρας στο θάνατό της.

Αυτή η αλλαγή έφερε εντυπωσιακή βελτίωση στην εμφάνιση τού Κόσμου, αλλά και στην κυκλοφορία του, αφού επέτρεψε να αυξηθούν οι εκδόσεις του από μια φορά την εβδομάδα σε δύο και τέσσερις τώρα. Την εποχή εκείνη η εφημερίδα μας απόκτησε αξιόλογα στελέχη που αναφέρω με πολλή αγάπη και εκτίμηση, τη Χρύση Χρυσάνθου, την Κατερίνα Ορφανίδου, την Τάνια και τον Νίκο Γρίβα, την Γιάννα Μαυράκη, τον Αντώνη Πετρόγιαννη, που πολλοί τους ζουν τώρα στην Κύπρο και Ελλάδα.

Όμως, ο Κόσμος έμελλε να περάσει από σαραντα κύματα, όταν ο Τάκης Γκόγκος πούλησε τον Κόσμο στον Δημήτρη Σκουλούδη και αποχώρησαν ο Γιώργος και η Φροσούλα Μεσσάρη. Ήταν μια δύσκολη και ψυχοφθόρα εποχή καθώς προσπαθούσα να κρατήσω τις ισορροπίες για να μην χαθεί ο Κόσμος.

Ενώ, λοιπόν, ο Κόσμος κινδύνευε με αφανισμό, σωτήρες του εμφανίστηκαν από το πουθενά ο Θεόδωρος και η Αναστασία Κωνσταντίνου, παρόλο που είχαν χάσει περισσότερες από εκατό χιλιάδες δολάρια τα οποία δεν πληρώθηκαν για την εκτύπωσή του. Να πούμε ότι οι νέοι ιδιοκτήτες και τα παιδιά τους δεν χρειάζονται την εφημερίδα για να ζήσουν, αλλά είναι και μπελάς κοντά στις άλλες επιχειρηματικές ευθύνες τους. Όπως μου έχουν πει τον κρατούν από καθήκον σε μια παροικία που αγαπούν και θέλουν να την δουν να προοδεύει. Γι’ αυτό αποδείχτηκαν ευσεβείς πόθοι τα διάφορα δημοσιεύματα πριν μερικούς μήνες ότι ο Κόσμος “πωλείται” “θα πωληθεί” ή και θα... κλει-

ρότερα από τα παιδιά μου. Τον Θεοδωρή Περρή, υπόδειγμα τάξης και οργάνωσης, την Άννα Αρσένη που εκτός από αποκάλυψη στην αρθρογραφία είναι μια πραγματική καλλιτέχνης και η οθόνη τού ηλεκτρονικού υπολογιστή γίνεται ζωγραφικός πίνακας όταν σελιδοποιεί με μαεστρία. Ο αθλητικογράφος, Παναγιώτης Νικολάου, είναι επαγγελματίας μέχρι το τελευταίο κύτταρό του, με γνώση τού αντικειμένου του και ο μόνος με προϋπηρεσία σε εφημερίδες τής Αθήνας. Ο πολυτάλαντος, Σάββας Λιμνατίτης, έδωσε πνοή στα καλλιτεχνικά δρώμενα τής παροικίας με τα γραπτά του και το χαϊδεμένο μας, η Ματίνα Μπουτσικάκη, είναι αναντικατάστατη.

Αυτά τα παιδιά έρχονται κάθε ημέρα στο γραφείο με έναν στόχο: να δημιουργήσουν την καλύτερη εφημερίδα τού Σίδνεϊ με μεράκι, φιλότιμο και υπερηφάνεια για τη δουλειά τους και όπως βλέπετε τα πάνε μια χαρά. Μπράβο τους!

Τέλος, για το μέλλον τού παροικιακού Τύπου έχουν γραφεί πολλά, αλλά δεν συμφωνώ με την κυριαρχούσα άποψη ότι θα χαθεί επειδή πεθαίνουν οι αναγνώστες του, αφού λίγοι από αυτούς που πεθαίνουν είναι αναγνώστες ελληνικών εφημερίδων, οι πιο πολλοί είναι τηλεθεατές. Ούτε πιστεύω ότι θα επιβιώσει με αγγλόφωνα έντυπα και τί σόι ελληνικός Τύπος θα είναι τότε; Το ευτύχημα είναι ότι οι αναγνώστες των παροικιακών εφημερίδων είναι οι σκεπτόμενοι άνθρωποι, αυτοί που ενδιαφέρονται γι’ αυτή την παροικία και θέλουν να ενημερώνονται για τη δράση της.

* Σημαντική παράλειψη

Όταν πρέπει να αναφέρεις πολλά ονόματα ύστερα από πολλά χρόνια πιθανότατα να παραλείψεις κάποιους και εγώ, δυστυχώς, έπεσα στην παγίδα όταν ανέφερα παλιούς συναδέλφους στις εφημερίδες που εργάστηκα και παρέλειψα σημαντικά ονόματα τής εγχώριας δημοσιογραφίας. Όπως τους Βασίλη Πασσά, Οδυσσέα Πλατύρραχο, Δημήτρη Τζουμάκα, Μιχάλη Μυστακίδη και Μιχάλη Αγαδάκο.

Όσον αφορά στον Οδυσσέα Πλατύρραχο να αναφέρω ότι και περισσότερα από 20 χρόνια ήταν ο εκδότης και αρχισυντάκτης των Κρητικών Νέων, ασφαλώς τής μεγαλύτερης και καλύτερης σωματειακής εφημερίδας τού Σίδνεϊ.

* Μας δουλεύουν κανονικά

Διάβασα το γράμμα στον Κόσμο τού γνωστού μεταφραστή και διερμηνέα, Νίκου Γαλανού, και συμφωνώ απόλυτα ότι οι πολιτικοί στην Αυστραλία μάς δουλεύουν κανονικά στο θέμα των Σκοπίων. Που δήθεν δεν αναγνωρίζουν σαν “Μακεδονία”, αλλά αναγνωρίζουν σαν... μακεδονική την γλώσσα και εθνότητά τους. Πώς στ’ ανάθεμα αναγνωρίζουν τα σλάβικα και βουλγάρικα σαν γλώσσα τού Μεγάλου Αλεξάνδρου δεν μπορώ να καταλάβω και όσο για την εθνότητα, άντε να βρεις άκρη με τους ανιστόρητους. Αλλά μόνο στο θέμα των Σκοπίων μάς δουλεύουν κανονικά οι πολιτικοί;

* Καλό!

Μία γυναίκα πηγαίνει στα επείγοντα και την βλέπει ένας νεαρός για-

τρός. Μετά απο 3 λεπτά εξέτασης, ο γιατρός της λέει ότι είναι έγκυος. Αμέσως η γυναίκα βγαίνει έξαλλη από το εξεταστήριο και αρχίζει να ουρλιάζει, τρέχοντας στον διάδρομο. Ένας ηλικιωμένος γιατρός, την πλησιάζει, ρωτά την συνάψει, την ηρεμεί και την βάζει να καθίσει σε ένα άλλο δωμάτιο. Μετά πηγαίνει στο εξεταστήριο του νεαρού γιατρού:

- Τι στο καλό σκεφτόσουν; Η γυναίκα είναι 63 χρονών, έχει δύο μεγάλα εγγόνια, και της λες ότι είναι έγκυος;

Ο νεαρός γιατρός συνεχίζει να σημειώνει στο μπλοκ του, και χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του λέει:

- Ναι, αλλά δεν της πέρασε ο λόξυγκας;

Ακόμη ένα:

- Τί λέει το 8 στο 3;

- Που κόπηκες, καλέ;

- Τί λέει το 0 στο 10;

- Μπά, βρήκαμε και γκόμενα;

* Μια λέξη κάθε ημέρα

“Σκίτσο”: Πρόχειρο σχέδιο που γίνεται με πολύ απλές και γρήγορες γραμμές, κυρίως ως πρώτη προσπάθεια σύνθεσης των βασικών στοιχείων ενός μελλοντικού καλλιτεχνικού έργου. Η ιταλική λέξη schizzo που μεταφέρθηκε στη Νέα Ελληνική ως σκίτσο συνδέεται με το λατινικό schedium (= σχέδιον, σχεδιάσμα, αυτοσχέδιον ποίημα) που προέρχεται από το ελληνικό σχέδιον (< σχέδιος, -α, -ον = πεπονημένος εκ του προχείρου, πρόχειρος).